

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES I.

INLEIDING.

Als wij spreken over filosofische esoterie, dan is dat niet zonder enige betekenis. Een filosoof is iemand, die uitgaat van feiten en op grond van deze feiten een verklaring construeert of een aantal veronderstellingen.

Esoterie is eigenlijk de kunde van het naar binnen kijken. Als zodanig is het geheel van onze veronderstellingen in deze cursus in de eerste plaats gericht op de innerlijke mens. Er komt echter meer bij kijken, want de mens is verbonden met het gehele Al. Wij zullen dat in de lessen nog wel verder uitwerken.

Door deze verbondenheid is er een voortdurende wisselwerking tussen de gebeurtenissen buiten hem en de ontwikkelingen in zijn persoonlijkheid. Er ontstaat daarnaast een voortdurende beïnvloeding van de natuur door de mens en omgekeerd wordt ook de mens door de natuur beïnvloed.

Dit alles zou misschien niet zo belangrijk zijn, als niet elke mens zijn innerlijke waarden en gevoelens toch voor een groot gedeelte weer moet uitdrukken in de beelden en begrippen die behoren tot de wereld die hij op dat ogenblik de zijne acht. Juist daarom moeten wij het innerlijk benaderen vanuit de werkelijkheid. En juist daarom ook zullen wij onze veronderstellingen, gebaseerd op uiterlijke feiten, moeten uitbreiden tot een verklaring voor de processen die zich in de mens afspelen.

In deze inleiding heb ik allereerst geprobeerd u de titel en de indeling van de cursus verder te verklaren. Maar wij hebben ook nog te maken met een paar grondstellingen. Deze kunnen wij in de indeling het best even afdoen, dan weet u waar u aan toe bent.

In de eerste plaats: Alles bestaat uit één en dezelfde kracht (deze stelling zal u bekend zijn) ofwel alles is in God en bestaat uit God.

In de tweede plaats: De werkelijke krachten die er in ons diepste innerlijk zijn zullen, omdat ze identiek zijn, dus volkomen gelijk zijn aan de krachten die in alle natuurverschijnselen en in alle zijnstoestanden voorkomen, altijd een respons geven op al datgene wat er in die kracht gebeurt.

In de derde plaats: Verschijnselen zijn niets anders dan een manifestatie van de innerlijke processen zoals ze zich in de mens en in al het andere afspelen. Hierdoor kan de mens met enig begrip voor de wereld buiten hem, enig begrip ook voor de beperktheid van zijn verklaring als hij het innerlijk benadert, zich een beeld verwerven van zijn werkelijke mogelijkheden, zijn werkelijke toestand en vooral ook van het grote verschil tussen de werkelijkheid en de door de mens zo vaak gekoesterde utopische dromen.

Hiermee gaan wij over tot de eerste les van onze reeks lezingen.

WAT BEN IK?

Het "ik" is een constructie die bestaat uit vele verschillende mogelijkheden tot waarnemingen en bewustzijn welke tezamen als geest aangeduid tijdelijk zich manifesteren voor de mens door het lichaam. Het "ik" omvat dus eigenlijk vele mogelijkheden en werelden die niet onmiddellijk tot uiting kunnen komen in de wereld waarin u vandaag leeft. Hierdoor bouwt u grenzen in u op. Die grenzen zijn niet alleen maar de bekende van wat goed is en wat kwaad is, wat hoort en wat niet hoort, het zijn wel degelijk ook grenzen van voorstellingsvermogen. Er zijn dingen die men zich gewoon niet kan voorstellen. Dat impliceert dus dat het "ik" zolang het op aarde is gebonden is aan menselijke en aan de mens ontleende waarderingen, beelden en theorieën.

Als ik nu ga kijken naar de kern van het "ik", dan is het heel eenvoudig. Wij zeggen gewoon: De kern is gelijk aan alle oer-energie waar zij ook bestaat en maakt daarvan eigenlijk ook deel uit. Maar die energie heeft een bewustzijn gevormd. Het is juist dat bewustzijn wat de structuur 'ego' bepaalt. Dan kunnen wij het misschien als volgt formuleren:

Al datgene wat ik aan ervaring ken, bepaalt mijn mogelijkheid tot waarnemen, tot erkennen en tot definiëren. Het zijn deze waarden die in mijn bewustwording de meest wezenlijke rol spelen. Hier worden we geconfronteerd met het "ik" niet meer als een aantal uitzonderlijkheden waardoor wij bestaan. Het is eerder een complex van gebeurtenissen, een complex van ervaringen waarvan een groot gedeelte zeker niet door onszelf is bepaald welke tezamen uitmaken wat we zijn, wat we kunnen, wat wij doen. Dan kan ik de vraag: Wat ben ik? alleen maar beantwoorden door te stellen: Ik ben deel van een geheel dat mij heeft gevormd tot wat ik ben.

Nu zult u heel vaak dingen hebben gehoord, ook bij ons, die een beetje vreemd lijken. Bijvoorbeeld: Er is een ramp gebeurd in de natuur. Een natuurlijke oorzaak dus. Maar de mensen hebben die mede veroorzaakt door hun mentaliteit. Dat klinkt absoluut onaanvaardbaar. Maar als wij het "ik" nu gaan zien als iets wat de werkelijke kracht (de oerkracht) op een bepaalde wijze binnen een bepaald aantal dimensies en verhoudingen manipuleert, dan ligt de zaak iets anders.

Ach, als één mens een bepaald denkbeeld koestert, dan zal dat zo gauw niet uitkomen. Kleine dingen kun je misschien op die manier tot stand brengen, maar meer ook niet. Als echter tienduizend mensen bang zijn voor iets, dan scheppen zij een beeld daarvan.

Dat beeld wordt geschapen in de gedachtenwereld. Die gedachtenwereld is een vluchtige vorm van diezelfde oer-energie. Dit wil zeggen, dat het beeld a.h.w. wordt opgedrongen aan alle vormen van energie die zich binnen die dimensies manifesteren. Dan volgt hieruit dat, wanneer een groot aantal mensen bang zijn - dat kan mijnentwege zijn voor pokken of voor de atoombom - die angst wordt uitgestraald als een onevenwichtigheid, want de aarde zelf kan niet bang zijn voor pokken of voor de atoombom. Dat zijn beelden die zeggen de structuur van een wereld zeer weinig. De angst betekent echter tegenstelling, gespletenheid, verbroken evenwicht.

Is het dan een wonder dat opeens de normale verhouding tussen wind en getijden en aarde worden verbroken? Dat er opeens spanningen ontstaan op breuklijnen waardoor aardbevingen ontstaan of dat vulkanismen plotseling voorkomen op plaatsen waar je ze eigenlijk niet had verwacht. Het klinkt vreemd, maar is een dergelijke relatie niet denkbaar?

Dan moeten we nog een stap verder gaan. Als je zelf positief bent ingesteld, dan kun je jezelf in positieve zin beïnvloeden. Dat is duidelijk. Maar kun je dat ook anderen doen? Dan krijg je te maken met een situatie waarin persoon tegen persoon kan zeggen: Wij zijn twee krachten en we staan misschien wel diametraal tegenover elkaar, maar wij kunnen elkaar niet beïnvloeden. Als u dat wilt bekijken, is dat heel eenvoudig.

Als u twee potloden heeft, dan zet u ze met de punten tegen elkaar en drukt ze stevig aan. U kunt kracht uitoefenen zoveel u wilt, zolang de potloden recht op elkaar staan heffen ze elkaar niet op; alles blijft zoals het is. Vraagt u dan een vriend om al is het maar met een strootje of een veertje een heel klein tikje te geven op het punt waar de potloden elkaar raken. Wat zult u zien? Uw handen vliegen naar elkaar toe, de potloden vliegen weg en wel in een richting die wordt bepaald door de druk plus de hoek waaronder de verstoring plaatsvond. Het klinkt technisch, maar u kunt het thuis proberen, dan wordt het vanzelf duidelijk.

Stel u nu eens voor: een mens is innerlijk bewust genoeg om positiviteit te zien als noodzaak. Die mens stelt zich voortdurend positief op tegenover elke mens en zeker ook tegenover iemand waarmee hij veel te maken heeft. De ander is echter op dat ogenblik negatief ingesteld. Zolang die twee nu ongeveer even sterk zijn, gebeurt er in feite niets; er verandert niets. Je kunt nog zo sterk positief denken, daarmee zul je alleen maar de pressie van het negatieve vergroten. Pas op het ogenblik dat het evenwicht -- hoe dan ook -- wordt verstoord, ontstaat er een verandering.

Die verandering ligt echter niet in de richting van onze bedoeling. De kans is heel groot dat die ongeveer een hoek van 90 graden met die bedoeling vormt. Er gebeurt dan iets wat wij met ons positief streven niet hebben bedoeld; wij hebben het gevoel dat we gefaald hebben. Is dat waar? Neen. Want wij hebben wel degelijk een schaakmat-positie doorbroken.

Zeker, bij ons is er iets veranderd maar ook bij de ander. Ook de ander wijkt ineens van de norm af. Daardoor wordt zijn negativisme evenzeer veranderd en beïnvloed als uw positivisme met uw instelling. U zult dan weer moeten zoeken naar een evenwicht. Dat evenwicht zal dan waarschijnlijk een grotere gelijkmatigheid kennen.

Ik werk dit zo uitvoerig uit in de hoop u duidelijk te maken dat het bekende verhaal is: als je nu maar positief denkt, wordt iedereen positief, niet zonder meer waar is.

Stel nu, dat er tien mensen positief denken en dat er één mens is die negatief denkt. Dan wordt het negativisme door het positivisme overvleugeld; met andere woorden het wordt tot zijn essentie herleid. En dan gebeurt er iets typisch wat in het innerlijk van de mens bijna onverklaarbaar is: Op het ogenblik namelijk dat een probleem of vraagstuk diep innerlijk (dus onder de gevoels- en gedachtenwaarde) doordringt tot het ware "ik" om het zo eens uit te drukken en als dat daar geconprimeerd komt, dan moet het verwerkt worden. Het wordt omgezet in een symbool. Dit symbool echter heeft niet meer het actie-element. Je zit nog wel met het negativisme in jezelf, maar het is nu meer een begrip geworden dan een drang, een neiging of een lust bij sommigen. Hierdoor kan de gedragsfactor veranderen.

Nu heb ik aangenomen dat bij twee mensen de invloed gelijk sterk is, maar dat is natuurlijk ook niet altijd waar. Er zijn mensen die in hun negatief denken en beleven dermate verbeterd en sterk zijn dat je als je alleen maar denkt: ik moet nu toch positief zijn, wel van heel goede hui-ze moet zijn om dat een tijd vol te houden. Dan ben je gemakkelijk te overrompelen en krijg je dus zelf negatieve ervaringen. Dit houdt in, dat positief streven in jezelf altijd belangrijk is. Maar het houdt tevens in, dat dit positivisme niet gebaseerd mag zijn op een enkel verlangen of op een enkel denkbeeld.

Er zijn mensen die zeggen: God is goed en wat God wil is goed. Wat God heeft gedaan is wel gedaan. En als je dan zegt: Wat denk je dan van concentratiekampen? Dan zeggen ze: Als dat Gods wil is.... God is raadselachtig. Wij begrijpen Hem niet. Maar dan moet het ook zinvol zijn, het moet goed zijn. Tot op een dag hun eigen kind wordt overreden en de persoonlijke ervaring komt in de plaats van het beeld op een afstand. En dan is er geen God meer. Of God is een duivel die moet worden aangeklaagd.

Als je op die manier werkt, dan is er geen sprake van een diep innerlijk geloof, van een diep innerlijk weten. Dan is er geen sprake van iets anders dan een soort schil, een vernisje dat je over de persoonlijkheid gooit en waaraan je je gemakkelijk blijft conformeren tot het ogenblik dat iets doordringt ook beneden de redelijkheid en beneden de algemene gevoelens zoals je die in je wereld nu eenmaal meent te moeten waarderen. Op dat ogenblik komt je ware "ik" naar buiten. Dat houdt in, dat heel veel mensen die schijnbaar positief zijn dit alleen maar zijn door de omstandigheden die in de mensheid zijn ontstaan. Zij hebben een bepaalde moraal.

Wat is moraal eigenlijk anders dan een bepaalde levenshouding, gebaseerd op een aantal aangenomen waarderingen. Het is dus erg belangrijk, dat je bij jezelf heel goed moet nagaan: wat ben ik eigenlijk werkelijk?

Er zijn mensen die zeggen: Iemand die zegt: dit leven hoeft niet meer voor mij, die is altijd een zwakkeling geweest. Hij denkt negatief. Dat is helemaal niet waar. Het omgekeerde is meestal het geval. Heel vaak is het juist de behoefte om het innerlijk positief-zijn in de wereld buiten je gemanifesteerd te zien waardoor je je a.h.w. afsluit voor een wereld die in jouw ogen of in jouw beleven te negatief is. Je vlucht niet weg voor een probleem, maar je weet niet meer hoe je jezelf kunt zijn en blijven onder de pressie die op je wordt uitgeoefend.

U ziet, als we het "ik" zo benaderen, dan wordt het uitermate belangrijk om de omstandigheden, de natuurkrachten en alles wat er verder bij is onder de loupe te nemen. Wij moeten proberen om tenminste de grenzen te bepalen waarbinnen de mens leeft. Wij moeten proberen om uit te maken hoe hij binnen deze grenzen alsnog de krachten die in hem leven kan gebruiken. In deze eerste les zullen wij dat maar zeer algemeen kunnen doen. Toch zou ik u een paar heel eenvoudige voorbeelden willen geven.

U bent in de natuur ergens buiten. Op het ogenblik, dat u zich met de natuur werkelijk één gevoelt, vallen niet alleen uw problemen tijdelijk weg, maar het is net of u sterker wordt of dat u een ander wordt. U begrijpt dan vaak niet dat u uw krachten tot evenwicht brengt diep in uzelf door het aanvaarden van de evenwichten die buiten u bestaan.

Een typisch voorbeeld is de mens, die in een bos onder de bomen gaat liggen slapen, dan verfrist wakker wordt en zo helemaal genezen is van zijn vermoeidheid dat hij zich haast niet kan voorstellen hoe je met een kort dutje van een kwartier, 20 minuten of hooguit een uur je lichamelijke zo sterk veranderd kunt gevoelen. Dan zegt men: Dat is de invloed van de zuurstof die de bladeren produceren. Dat is de straling van

de aarde, dat is de uitstraling van de bomen. Zeker, dat zijn namen. Maar is het niet veel eerder dat je bent opgegaan in de harmonie die er in een woud ondanks alles bestaat. De rust en de gelatenheid misschien van het plantenleven, maar ook de vruchtbaarheid van de grond die ook aanwezig moet zijn. Al die dingen, die plaatselijk bij elkaar komen, heb je geabsorbeerd. Je bent daardoor innerlijk positief geworden. Eerst die positiviteit maakt het je mogelijk om je zenuwstelsel op te laden; maakt het je mogelijk om op de juiste manier en met de juiste verhouding energieën uit de omgeving op te nemen.

Het is duidelijk, wij kunnen in ons contact met de natuur heel vaak door de manier waarop wij het beleven voor ons de grenzen anders leggen. Dingen, die onmogelijk schijnen, kunnen mogelijk worden. In ons rijzen plotseling beelden op die anders zijn. Als wij die dan niet vergeten, wanneer wij terugkeren van onze wandeling of ons dutje in het bos, in de duinen of waar dan ook maar ze proberen vast te houden, dan hebben we daarmee niet alleen een vergroting van onze eigen veerkracht bereikt, maar we hebben tevens de grens van ons ervaren verruimd en daarmee onze mogelijkheid om onze wereld te interpreteren, maar ook om onszelf in die wereld beter te manifesteren doen toenemen.

Dan is daar de kwestie van het gebeuren. Wij zullen daar natuurlijk later nog verder en meer in details op ingaan. Laten we het maar heel eenvoudig stellen:

U leeft in een stad. In die stad is alles bekladderd. U wordt daardoor tot een zekere wrevel gebracht. Die wrevel verstoort uw rust. U bent niet meer harmonisch met het milieu waarin u leeft. Nu worden andere factoren, die normalerwijze aan u voorbij zouden zijn gegaan, steeds storender. Mensen worden agressiever. Het verkeer wordt levensgevaarlijk. Er zijn allerlei schijnbare toevalligheden waardoor juist u in het nauw wordt gebracht. Uw ergernis heeft zich omgezet in een negatieve benadering.

Negativisme zal negativisme gebruiken om zichzelf te versterken. Er is in een stad veel negatief. Uw hele beleven wordt anders. Hierdoor gaat u uw verwachting van de wereld veranderen. U verwacht het goede niet meer. U kijkt er dus niet meer naar. U bent als iemand die zegt: Ach, wat heb ik eraan. Het geld zou op straat moeten liggen. En het ligt op straat. Maar u loopt voortdurend naar de lucht te kijken, dus ligt er geen geld voor u op straat. U gaat aan de dingen voorbij.

Een typerend beeld van wat er gebeurt. Je gedachtenwereld wordt negatief. Je stuurt negatieve beelden uit. Je interpreteert je hele wereld met al haar gebeuren en bedoelingen steeds negatiever. Je wordt hierdoor zelf steeds mistroostiger en innerlijk vaak ook chaotischer. Op deze manier kan de omgeving en het gebeuren in de omgeving wel degelijk een grote invloed uitoefenen op hetgeen u innerlijk bent. Alleen als u innerlijk zo'n grote evenwichtigheid weet op te bouwen dat de uiterlijke verschijnselen en hun tijdelijke interpretaties daaraan niets kunnen veranderen, zult u in staat zijn het gebeuren buiten u te beïnvloeden.

Het is altijd weer een kwestie van wie is de sterkste. Ik weet, dat in deze democratische tijd het recht van de sterkste niet iets is wat op prijs wordt gesteld. Maar kosmisch gezien is uw eigen instelling bepalend, omdat zij het voortdurend moet opnemen tegen al die toch ook gerichte en ingestelde energie om u heen. En dan gaat het erom: Ben ik sterker dan de invloed die ik ontmoet?

Nu is er één ding waar u heel goed aan moet denken. Het lijkt misschien, of u in dit geval hulpeloos bent, want de wereld is nu een-

maal zo negatief en zo romantisch, dus u zult ook wel negatief worden. Maar dat is niet waar. Om u, als u een innerlijk evenwicht bezit, tot onevenwichtigheid te brengen is een enorm grote en continue invloed noodzakelijk. Daar u echter op het positieve reageert en innerlijk uw positivisme versterkt en daarmee uw harmonie, zal ook het negatieve steeds minder greep op u krijgen.

Als alleen de wereld negatief zou zijn in al haar uitingen, haar uiterlijkheden, haar verschijnselen en u zoudt positief zijn, dan zoudt u er zeker onderdoor gaan. Maar juist omdat de wereld in alle aspecten zoveel varianten toont en er zoveel kleine en grote harmonieën zijn, bent u als eenling in staat u te voeden met het positieve en daardoor uw macht te behouden tegenover het negatieve.

Een paar laatste regels voor deze eerste les die we niet te lang willen maken.

1. Wanneer u zich bezighoudt met het geheel van de gebeurtenissen op aarde, dan moet u er toch op letten hoe vaak u voor uzelf een uitzondering maakt. Er zijn mensen die absoluut strijden voor de gelijkheid van de vrouw, maar in hun eigen gezin gelijktijdig blijmoedig de onderdanige en moederlijke dienaar zijn van hun man en kinderen.
2. Er zijn mensen die een moraal prediken zo ontstellend preuts dat je eigenlijk niet eens een douche kunt nemen, tenzij je tenminste bepaalde delen van je lichaam nog door kleding bedekt houdt. Dan moet je eens zien wat diezelfde mensen allemaal in hun leven doen! Dan kom je tot de conclusie dat velen van hen althans op seksueel gebied niet alleen de bloetheid eren maar ook nog een simultaan spel.
3. Je maakt voor jezelf een uitzondering. Dat kun je niet doen. Je kunt nooit een ander beoordelen aan de hand van maatstaven die jezelf niet waarmaakt. Op het ogenblik dat je dat gaat doen, vervals je je ik-beeld. Maar daarmee vervals je dus ook alle wereldervaring, alle mogelijkheid om de wereld te beïnvloeden en de betekenis van alle invloeden die vanuit de wereld jouw innerlijk wezen bereiken.

Dit alles lijkt uiterlijk gezien niet zo belangrijk. Per slot van rekening, wij zijn oud en wijs genoeg, maar die anderen zijn nog simpele zielen; die hebben leiding nodig. Zij moeten door ons de wijzeren, de geleerden worden geleid. Deze mensen zullen echter nooit reageren op hetgeen u preekt, maar wel op hetgeen u doet. Maar is het dan niet logisch dat mensen, die b.v. absolutistisch denken terwijl ze de democratie prediken daarmee het dictatoriale gedrag aanmoedigen, ook bij degenen die normaal oorspronkelijk daartoe niet bepaald aanleg hebben?

Iemand, die uitgaat van het standpunt dat hij door zijn positie alles mag doen, alles mag hebben, alles mag nemen, mag niet verwachten dat de simpele zielen onder zijn bekwaam democratisch geleid beleid anders zullen reageren. Die zullen net zo erg alles naar zich toeslepen. Die zullen ook zeggen: Een ander moet maar voor zichzelf zorgen, maar dit vind ik mijn recht, dit is voor mij noodzakelijk. Maakt u die fout a.u.b. niet.

Tracht niet aan de wereld normen te stellen. Stel een norm aan uzelf en probeer die dan in de wereld te erkennen. Dan ontstaat er niet alleen een harmonie, maar op grond van de ervaringen, die in al dat andere buiten u aanwezig zijn, wordt u in uw eigen wereldbeeld verrijkt. De grenzen van uw denken worden ruimer, maar uw innerlijke grenzen van reageren en beseffen breiden zich nog veel verder uit. Want daar waar uw denken stopt, daar

is altijd nog het innerlijk ervaren van harmonieën en disharmonieën, het innerlijk constateren van beelden of beïnvloedingen die u dan wel onvolkomen weergeeft, maar die gelijktijdig uw band met de kosmos vergroten. Onze cursus zal daaraan in de eerste plaats gewijd zijn.

Het innerlijk van de mens is natuurlijk het belangrijkste dat de mens bezit. Alles wat je verder hebt, ach, dat raak je wel kwijt. Je geld laat je achter. Kleren heb je niet meer nodig, wanneer je heengaat. Zelfs van je schoonheid blijft er tenslotte niet veel anders over dan een redelijk natuurlijke meststof. Maar het innerlijk besef dat je hebt opgedaan blijft bij je. Want het "ik" zoals het zich in je vormt, de oerkracht zoals ze zich manifesteert via jouw gevormd bewustzijn is bepalend voor alle werelden die je kunt betreden; het is bepalend voor alle mogelijkheden tot contact en harmonie die er voor jou bestaan. Niet alleen in een menselijke wereld maar ook in al die voorstelbare werelden en mogelijkheden die een totaliteit omvatten die verdergaat dan de stoffelijke kosmos alleen.

In elk beseffen is een zoeken naar de innerlijke mens, maar ook de moed hebben om erover na te denken, om erover te filosoferen, om er stellingen over op te bouwen en desnoods weer af te breken. Want juist uit dit spel binnen de grenzen van het ogenblikkelijk uitdrukkingsvermogen en bewustzijn wordt de mogelijkheid geboren de innerlijke mens intenser te beleven. Het is die beleving waardoor de relatie tussen mens en gebeuren, tussen mens en natuur, ja, tussen mens en het totaal van het zijnde wordt bepaald.

Wij zullen het 2e gedeelte van deze cursus gebruiken om u wat verder in te voeren o.m. in het rijk van de natuur, in het gebeuren op de wereld, de werkelijke invloeden die optreden etc. Dit zal door afwisselende sprekers worden gedaan. Voor zover het mogelijk is hoop ik het eerste gedeelte van de cursus zelf te kunnen blijven verzorgen.

--:--

HET RIJK DER NATUUR.

De natuur wordt heel vaak voorgesteld als een heel complex organisme. Wij krijgen de ecologie er ook nog bij, maar voor ons is het verstandiger om het eenvoudiger te doen. Laten we ons dan eerst houden aan de indeling van de oude elementen. Het is wel niet helemaal zuiver, maar het is in ieder geval begrijpelijk.

Wij hebben te maken met aardgeesten. Wij hebben te maken met watergeesten. We hebben te maken met luchtgeesten en dan nog met wat men noemt vuurgeesten.

De meeste mensen denken: een aardgeest woont in de aarde. Een luchtgeest zweeft altijd. Aan een watergeest denkt men als aan een wezen dat in de wateren speelt. Een veredelde nereïde die overal ronddartelt waar het schuim op de koppen van de golven staat. De werkelijkheid ligt een beetje anders. Deze hoofdindeling kunnen we wel aanhouden.

Als we te maken hebben met water, dan hebben we te maken met allerlei verschillende samenstellingen. Het water is niet overal precies hetzelfde. Wij hebben verder te maken met grote temperatuurverschillen in het

water. Daardoor ontstaan er allerlei scheidingen. Zoals er vissen zijn die wel in een koude golfstroom mee zwemmen, maar de warme golfstroom zoveel mogelijk mijden en omgekeerd, zo zijn er bewustzijnsvormen die zich het best gevoelen bij de fenomenen die behoren bij een warme of een koude golfstroom, misschien in een tropische zee of een polaire zee. Deze entiteiten zijn niet gebonden aan die bepaalde stroom. Het is als het ware hun woning. Vanuit die woning kunnen ze dan waarnemen, maar ze kunnen ook daarbuiten ageren. Zo goed als u in uw eigen huis wonend een vacantiereisje kunt maken, zo kan een watergeest op een gegeven ogenblik luchtgeest zijn. Hij zal dan waarschijnlijk de wolken kiezen en niet de blauwe lucht. Het kan. Een dergelijke geest leeft dus eigenlijk krachtens een toestand waarin de materie zich bevindt.

Datzelfde geldt voor de aarde. Een aardgeest zal wonen in rotsen. Maar iemand, die in krijtrotten woont, voelt zich weer niet op zijn gemak in basaltstructuren en helemaal niet in het vlakke land zoals in Nederland met ontzettend veel veen, sediment en zand.

Elke entiteit heeft dus een bepaalde voorkeur. Door de voorkeur komt hij tot een beïnvloeden van de levensvormen die daar eventueel in voorkomen plus alle groeiprocessen. Dit laatste is erg belangrijk als we te maken hebben met b.v. stenen.

U zult zeggen: Wat zit er nu in een steen dat zo belangrijk is? Er zitten kristalliseringsprocessen in. Die kristallen, hun samenstelling en verhouding, hun onderlinge vibratie, hun eigen structuur zijn dan voor zo'n entiteit weer een wereldje waarvan hij precies weet wat het betekent, waarin hij kan reageren. En aangezien een steen weinig eigen bewustzijn heeft, wordt dan degene die erin woont eigenlijk het plaatsvervangende bewustzijn.

Nu zijn er ook entiteiten, zoals een lucht- of een vuurgeest, die eigenlijk weer leven in een verschijnsel.

De luchtgeest leeft niet in de hele atmosfeer zonder meer. Hij zal over het algemeen weer gebonden zijn aan bepaalde luchtdrukgebieden. Met andere woorden: je zoudt de woonplaats van een luchtgeest vaak kunnen opsporen, als je eenmaal weet wie je precies zoekt, aan de hand van een barometer. In die gebieden alleen kun je hem vinden, niet in andere.

Een vuurgeest kun je vinden in vuur; dat zegt het woord al. Maar wat is vuur? Vuur is een omzettingsproces. Wat blijkt nu? Vuurgeesten of de z.g. salamanders bestaan niet overal waar vuur is, maar ze bestaan daar waar oxydatieprocessen zich afspelen met een bepaald tempo. Het belangrijke is dus de snelle verbinding van zuurstof met andere materialen. Dat zou betekenen dat, wanneer er ergens een enorme roesthoop ontstaat en wel zeer snel, de vuurgeest daarin kan wonen. Het betekent aan de andere kant dat, als uw kachel niet heet genoeg wordt, geen vuurgeest daar ooit in komt kijken. Het is niet zo, dat de vuurgeest het fenomeen vuur veroorzaakt of dat de luchtgeest de veroorzaker is van een storm. Het is eerder zo, dat de natuurlijke situatie waarin ze leven voor hen bestaat uit vuur met een bepaalde werkingssfeer, met een bepaalde temperatuurinhoud zelfs, een bepaalde luchtdruk en dat ze zich daaraan gebonden voelend zich uitleven in de fenomenen die daardoor worden veroorzaakt.

U begint het te begrijpen. De natuur ziet er wel beziel uit, maar toch een beetje anders dan met al die lieve kabouterijtjes die je nog een bakje melk moet geven. Het is wel zo, dat je een bakje melk voor de deur kunt zetten, zoals in bepaalde gebieden gebeurt, maar het zijn geen kabouters die het opdrinken; dat zijn de egels en andere kleine dieren. Gooit u nu al die mooie, luchtige voorstellingen van feetjes die dansen in de natuur, de kleine mensen enz. even overboord. Zeker, die legenden

bestaan niet geheel ten onrechte. Er zijn verschijnselen waardoor het voor een mens soms zo kan lijken.

Heus, het aardmannetje is niet een concreet wezentje, eventueel astraal of in een vorm. Het is eerder een kracht, die op een gegeven moment en alleen onder zeer bepaalde omstandigheden ook in verschijning kan treden in overeenstemming met het beeld dat een mens zich daarvan maakt. Als u veel tuinkabouters heeft gezien en u ontmoet een natuurgeest in een bos op een ogenblik dat u volkomen harmonisch daarmee bent, dan ziet u daar die natuurgeest als een tuinkabouter. Maar dat wil nog niet zeggen dat hij de hele dag met een gietertje, een harkje en een kruiwagen daar staat.

De situatie waarin wij verkeren is er een waarin we al of niet harmonisch zijn met de verschijnselen. U kunt wel gaan kijken of u elfjes ziet, maar u ziet ze niet. Waarom niet? Omdat het beeld van het elfje in u niet sterk genoeg is of omdat u zich bevindt in een omgeving waarin natuurgeesten niet zo vaak zullen voorkomen. In Nederland zijn er enkele plaatsen in de Scheveningse Bosjes waar u elfjes zoudt kunnen vinden. Dat zijn dan entiteiten die meestal leven in de buurt van de wilde roos. En dan moeten er heel wat wilde rozen zijn wilt u een of twee van die entiteiten zien. Als u het Haagse Bos in gaat, is de kans dat u daar een kabouter of een fee ziet maar heel klein. Dat kan hoogstens iemand zijn op doortocht. Dan is het heel waarschijnlijk, vooral wanneer de lelietjes-van-dalen bloeien.

Het beeld dat je hebt van de natuur met haar elementen, met haar bewoners is erg belangrijk. De natuurgeest heeft één ding niet wat de mens wel heeft. Een mens heeft namelijk fantasie. Een mens kan zich beelden vormen van dingen die er niet zijn. Een natuurgeest is zich voortdurend bewust van de dingen die er zijn. Hij heeft een ervaring ten aanzien van een mogelijke ontwikkeling, maar wacht ze af; hij projecteert ze niet van tevoren.

Wanneer een mens nu harmonisch wordt met een natuurgeest en een beeld projecteert, dan zal de natuurgeest dat voor zich omzetten in een werking behorend bij dat element waartoe hij zelf behoort. Laat mij het zo zeggen: 'Wij zijn gerechtvaardigd, wij zijn de sterksten, wij zijn de uitverkorenen.' Denk dat nu maar sterk genoeg en er zijn een paar watergeesten die toevallig verbonden zijn met de storm, daar boven zijn een paar luchtgeest en je geeft hun dan dat idee van 'wij zijn de besten', dan is hun indruk: wij zijn de besten, dus wij moeten de felheid van onze uiting vergroten. Het resultaat is, dat ze veel feller reageren dan ze zonder die aansporing zouden doen. Het is net een paard voor een schillenkar. Normaal stapt het langzaam door, maar geef je het met de zweep, dan wil het wel eens een paar stappen harder lopen.

Omgekeerd kun je tegen een luchtgeest hoog in de hemel zeggen: Wat zijn wij zwak. Dan zegt die geest: Nou, zwak, zwak.... Als de verwachting er nu een is van zwakte en niet de erkenning van de feitelijke toestand, dan erkent die geest dat niet als een toekomstprojectie, maar als een verwachting die toepasbaar is op zijn eigen omstandigheden. Denk je dus: Ik word steeds zwakker, terwijl de wind sterk is, dan heb je grote kans dat de wind een beetje gaat liggen als er een luchtgeest in zit.

Het is allemaal een beetje vreemd en het zal wel een hele tijd duren voordat men erachter komt dat het zelfs wetenschappelijk hanteerbaar is. Maar tegen die tijd is de wetenschap een mengsel geworden van wetenschap, mystiek en heel waarschijnlijk daarnaast ook van paranormale erkenningen.

In de cursus waarmee u bezig bent, is het natuurlijk belangrijk dat u begrijpt hoe de relaties liggen. U heeft dezelfde contacten, dezelfde relaties met voorwerpen. Heus, ik zeg niet dat er een stoel is die denkt: nu gaat hij zitten, dus moet ik een poot breken. Het zou erg leuk zijn, maar dat is niet zo. Er is wel iets anders.

Hout heeft een eigen structuur, een eigen samenhang. Indien u dus overtuigd bent van harmonie met alle dingen, dan blijft ondanks de zwakke stee erin die stoel sterk. Bent u wrevelig, in strijd met uzelf, dan straalt u dat uit. Dat wil zeggen, dat nu de onevenwichtigheden in die stoel (dat kan voor een tafel gelden en ook voor een huis, voor alles wat u zich maar denken kunt) daardoor worden versterkt. Dat is geen bewuste reactie. Het is alleen maar een reageren op de uitstraling van de mens.

Als u tegen een plant zegt: 'Wat ben je mooi en sterk' en u zegt dat regelmatig en u zorgt dat ze niet al teveel tekort komt, dan wordt ze mooi en sterk. Is dat omdat die plant bezielt is en dat allemaal begrijpt? Neen. U kunt natuurlijk tegen die plant zeggen: wat ben je mooi, maar die voelt alleen maar een paar luchttrillingen. Maar u straalt het begrip uit: een harmonie. Planten zijn nu eenmaal wezens die juist die harmonie nodig hebben om zich te kunnen ontwikkelen.

Als er nu geen storende invloeden zijn, dan ontwikkelt onder die omstandigheden de plant zich beter. U heeft dus eigenlijk een ontzettende invloed op uw omgeving al begrijpt u dat zelf niet. En juist, omdat u niet begrijpt hoe sterk u zelf al die gebeurtenissen in de omgeving kunt veroorzaken, zult u vaak heel sterk geleid worden door de normale verschijnselen en u zult ze ervaren als iets verschrikkelijks. Op het ogenblik dat u dat doet, maakt u het mogelijk dat ze erger worden. Als je erger verwacht, is de kans groot dat erger komt.

Om nu te zeggen dat dat allemaal het werk is van boosaardige elementen, van djinni of misschien van boosaardige geesten, duivels, saters dat is allemaal maar een naam. Maar het feit blijft bestaan dat die relatie tussen de natuur en de mensen aanwezig is. Nu kunnen we dat nog wat uitbreiden.

Wat zich in uw eigen lichaam afspeelt, is een aantal natuurlijke processen. Dus als u heel goed bekijkt wat er in uw lichaam gebeurt, dan is dat hetzelfde wat er in de natuur op velerlei niveau plaatsvindt. Zeker, die chemische omzettingen hebben hier een bepaalde bestemming, een bepaald doel, maar daar buiten gebeuren ze ook. Als u nu in staat bent om deze processen buiten u ontspannen te begrijpen, dan gaat u gelijktijdig in uzelf lichamelijk een analogie daarmee scheppen. Of denkt u dat de Kneippkuur (waterkuur) bestaat uit knijpen?

Dan zegt men: Water is zo geneeskrachtig. Tot op zekere hoogte, ja. Maar wat veel belangrijker is, het is vaak ontspannend. Dat er een verwachting aan wordt vastgeknoopt waardoor je het gemak van het zich aanpassen van het element water voor een deel overneemt in je innerlijk, betekent niet dat je zonder meer geneest, maar wel dat je je beter aanpast aan de bestaande situatie waardoor althans de verschijnselen minder worden. Worden de verschijnselen minder, dan zal het lichaam zich gemakkelijker tot de voor dat lichaam normale toestand verder ontwikkelen.

Als je nu toch bezig bent, kun je zeggen: Heb ik dan invloed op de wereld? Ja, natuurlijk heb je dat. De wereld heeft ook invloed op jou. En aangezien een deel van de wereld bewustzijn-dragend is - of je het nu erkent of niet - zal de reactie tussen het bewustzijn dat in jou bestaat en in de natuur van het grootste belang zijn voor alle fenomenen die ontstaan.

U moet het zo bekijken: alles wat u belooft met de natuur, met het gebeuren om u heen dat bouwt toch wel een beeld op van de wereld en van uw

verwachtingen. Dat is heel vreemd.

Een mens heeft een paar keer het heel erg griezelig gevonden omdat hij een slangenkuil heeft gezien of desnoods een kist met levende palingen. Zo iemand heeft nu een schuldbesef. Hij begint te dromen van de hel waarin hij terecht komt en wat ziet hij? Een slangenkuil of een kist met palingen.

U zult zeggen: Dat zijn maar beelden. Maar die beelden zijn de uitdrukking van een toestand, die verder gaat dan het beeld. Het is machteloosheid, beslotenheid die je hebt uitgebeeld. Daarnaast is het een levensvorm die voor jou angstwekkend, griezelig of niet aanvaardbaar is. Dan ga je tegen jezelf zeggen dat je dat zelf bent. Is het dan een wonder dat, als je later dood gaat je met je schuldbesef, met je onevenwichtigheid juist die wereld voor jezelf creëert om daarin te zoeken naar een nieuw evenwicht al begrijp je dat niet. Op die manier kun je eigenlijk met de beelden die in je bestaan je eigen innerlijk, je relatie met de kosmos, met de werelden van de geest wel sterk beïnvloeden.

Als wij nu weten dat we met de natuur op een bepaalde manier in harmonie kunnen zijn en daardoor zelf a.h.w. iets kunnen genieten van de natuur, dan zullen we ook innerlijk weten dat we met de wereld om ons heen ongeacht hoe ze zich in eerste aanleg manifesteert - in harmonie zijn. Dan zal de wereld ons de kracht geven waardoor ze voor ons aanvaardbaar wordt, waardoor we rust krijgen. Dat kan van groot belang zijn, wanneer je doodgaat.

Het is net zozeer van belang wanneer je nog op aarde leeft. Want hoe vaak word je niet geconfronteerd met zaken waarmee je geen raad weet? Zou het dan niet prettig zijn te weten dat je door in harmonie te zijn met de dingen alles veel beter kunt laten verlopen? En dat je gelijktijdig innerlijk daardoor een bevrediging kunt ervaren, een uiting van harmonie die zonder dat niet eens bereikbaar is. Laten wij het maar heel simpel stellen:

Als u afwast met afkeer tegen de afwas en de dingen die u afwast (huisvrouwen even goed opletten, het kont voor), dan zal het percentage van breuk dat u veroorzaakt en het aantal fouten, mislukkingen en zelfs het aantal storingen tijdens het proces van afwassen boven de norm liggen. Onthoudt u dat nu maar. Dat kunt u controleren. Datzelfde zal gelden voor uw relatie met het verkeer, met uw medemensen en net zo goed met de geest.

Die geest heeft ook een reëel bewustzijn zodat hij bepaalde niveaus kan bereiken. De geest hoort ook bij dat geheel dat men dan natuur pleegt te noemen. Als u dus erg disharmonisch bent, welke geesten trekt u dan aan? Natuurlijk de geesten die zich met disharmonie harmonisch voelen en dat zijn disharmonische geesten. Dus voor u het weet zijn al uw goede bedoelingen allemaal met de muziek mee. Dan zijn ineens alle dingen tegen u en u weet niet meer hoe u zich moet verweren tegen een wereld die u niet aan kunt, die u niet helemaal begrijpt en gelijktijdig voelt u zich nog bedreigd door onzegbare krachten.

Draai dat nu om. Probeer zo harmonisch mogelijk te zijn met uw wereld, dan bent u onwillekeurig ingesteld op een harmonie die ook voor een geest attractief is. Zeker, u kunt nog wel eens een geest hebben die zich even kenbaar maakt. Eén die blaast in uw haren. Een andere geeft u prikkels op de rug of in de nek. Een derde geeft u een visuele indruk die plotseling verdwijnt, als u probeert daar naar te kijken. Dat is geen disharmonie, dat is harmonie.

Die harmonie gaat niet alleen uit naar het waarnemen, naar het ervaren, maar die breidt zich uit. Want als u weet, dat er een wereld van de geest bestaat, weet dat er veel meer bestaansmogelijkheden en toestanden denkbaar zijn dan alleen die in de menselijke wereld, dan zult u onwille-

keurig ook een beetje ruimer gaan denken. U zult gemakkelijker waarnemingen aanvaarden en u zult gemakkelijker een antwoord geven aan die waarnemingen. Het resultaat is, dat u dus leeft in een grotere wereld met meer mogelijkheden en meer vrijheid.

Het geheel van de kosmos is gevuld met verschillende bewustzijnsvormen. Alles is eigenlijk wel bezielde, maar niet alles heeft een bewustzijn. Het is het bewustzijn dat reageert op de uitstraling van een ander bewustzijn. Hier worden harmonieën en disharmonieën voortdurend afgewogen en ze bepalen de relaties die worden aangegaan. Dat gaat zo ver, dat zelfs zogenaamde dode materie tot op zekere hoogte kan reageren op die harmonie. Een bewustzijn kan zich daarop instellen en een verrijking betekenen.

Zogenaamde niet bezielde of dode materie (ze is wel bezielde maar ze heeft geen bewustzijn) zal echter alleen reageren op de uitstraling zonder meer en wel in overeenstemming met haar eigen vaste patroon. Ze kan dus geen verrijking geven; een bewustzijn kan dat wel.

Door op die manier in de natuur en met al het zijnde een steeds grotere harmonie na te streven, zonder daarbij je eigen wezen te willen vervormen of te veranderen tot iets anders dan je bent, zul je een wereld ontmoeten waarin alles antwoord geeft, waarin je van binnen rijker wordt en van buiten alles veel prettiger ziet verlopen dan het anders zou zijn gebeurd.

Ik hoop, dat ik met dit tweede onderwerp een beetje inzicht heb gegeven in de mogelijkheden van de natuur. U krijgt in ieder geval t.a.v. gebeurtenissen, toestanden, denkwijzen op aarde een soortgelijke voorlichting.

--:--

DE ZEE.

Eeuwige beweging. Water dat hunkert naar de maan. Glanzend, ongetoerd tot golven. Altijd weer anders en toch hetzelfde. Een harmonie die aan zichzelf te gronde gaat en uit zichzelf herontstaat.

De zee is als een mens. Steeds weer verandert alles en toch blijft alles gelijk.

Je zoekt de eeuwigheden. Je zoekt het ideale rijk van God of van de mens en je blijft toch steeds jezelf. Nu eens gefrustreerd en dan weer boven alle lof verheven blijf je vechten, blijf je streven totdat de rust weer tot je keert en in de schijn van harmonie je honkert naar datgene wat je nog niet bent.

Zo is de harmonie die leeft in een zee die glad is of in storm. Zo is de harmonie die leeft diep in de mens, onafhankelijk van de normen die mensen stellen.

Zo is de werkelijkheid, die geboren uit een eeuwigheid die onbegrepen blijft, ons steeds weer geleid tot harmonie die wij zelf verstoren, omdat wij niet begrijpen kunnen hoe heel het Al één melodie, één kracht, één woord kan zijn.

:--:--: